U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Hubáčka a soudců JUDr. Elišky Cihlářové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobkyně: **G. G.,** zastoupena Mgr. Markem Čechovským, advokátem se sídlem Václavské náměstí 21, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 20. 7. 2012, č. j. 6 A 330/2011 - 34,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Žalobkyni **se vrací** zaplacený soudní poplatek ve výši 5.000 Kč, který bude vyplacen z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností se žalobkyně G. G. domáhá u Nejvyššího správního soudu vydání rozsudku, kterým by bylo zrušeno usnesení Městského soudu v Praze ze dne 20. 7. 2012, č. j. 6 A 330/2011 - 34, a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Městský soud v Praze (dále také „městský soud“) napadeným usnesením zastavil řízení o žalobě (výrok I.) a dále rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II.) a že se žalobkyni vrací zaplacený soudní poplatek snížený na částku 1.000 Kč (výrok III.). Žalobou se žalobkyně původně domáhala ochrany proti nečinnosti žalovaného v řízení o její žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Městský soud řízení zastavil na základě ust. § 47 písm. a) s. ř. s., neboť žalobkyně vzala podanou žalobu zpět. Druhý výrok napadeného usnesení městský soud odůvodnil ust. § 60 odst. 3 věty prvé s. ř. s. Podmínky pro postup podle věty druhé tohoto ustanovení městský soud neshledal, neboť nepřisvědčil důvodnosti podané žaloby. Žalovaný v dané věci konal úkony nezbytné k rozhodnutí o žádosti žalobkyně a dřívějšímu rozhodnutí bránila skutečnost, že žalobkyně k žádosti nepředložila všechny zákonem požadované náležitosti (doklady). O vrácení soudního poplatku rozhodl soud

podle ust. § 10 odst. 3 věty prvé zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o soudních poplatcích“).

Proti tomuto usnesení městského soudu podala žalobkyně jako stěžovatelka (dále jen „stěžovatelka“) v zákonné lhůtě kasační stížnost, kterou výslovně opřela o ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.

Pokud se týká výroku I. napadeného usnesení, stěžovatelka poukázala na argumentaci soudu, ze které lze dovozovat závěry o předčasnosti podaného návrhu. Z odůvodnění výslovně nevyplývá, zda se správní orgán nečinnosti dopustil či nikoliv. Vzhledem k tomu, že soud nepřisvědčil důvodnosti podané žaloby, lze z takového postupu dovozovat závěr, že žalovaný nebyl nečinný. Pokud žalovaný nebyl nečinný, lze dovodit, že stěžovatelka podala žalobu předčasně. Za takového předpokladu pak měl soud rozhodnout nikoliv o zastavení řízení, ale odmítnutí návrhu dle ust. § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. I kdyby Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že výrok I. odpovídá zákonným požadavkům, považuje stěžovatelka za nezákonný především výrok II. Z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 6. 2010, č. j. 7 Afs 1/2007 - 64, dovozuje přípustnost kasační stížnosti i proti tomuto výroku. Neztotožňuje se se závěry o nedůvodnosti svého návrhu. Žádost podala dne 23. 5. 2011 a záznam o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu byl vydán dne 15. 4. 2012. Úkony správního orgánu byly úkony standardní, které zákonodárce při stanovení zákonné lhůty pro vydání rozhodnutí předpokládal, a řízení se nevyznačovalo neobvyklou složitostí. Stěžovatelka proto navrhla, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadené usnesení městského soudu a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení, popř. aby kasační stížnost proti výroku I. zamítl, výrok II. zrušil a rozhodl o nákladech řízení.

Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

Před věcným posouzením kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud zabýval splněním podmínek řízení, přičemž shledal, že kasační stížnost není přípustná.

Předně neshledal Nejvyšší správní soud přípustnou námitku formálně brojící proti výroku o zastavení řízení. Stěžovatelka svým podáním ze dne 12. 4. 2012 vzala žalobu na ochranu proti nečinnosti správního orgánu v plném rozsahu zpět. Pro případ zpětvzetí žaloby stanoví zákon [§ 47 písm. a) s. ř. s.] zcela jednoznačný postup soudu, kterým je zastavení řízení, nejde-li o společnou žalobu více osob. Nejvyšší správní soud nepochybuje, že stěžovatelka svým jednoznačným projevem vůle spočívajícím ve zpětvzetí žaloby nezamýšlela nic jiného nežli dosáhnout právě výroku o zastavení řízení. Prostřednictvím kasační stížnosti tedy fakticky neusiluje o změnu tohoto výroku, resp. dosažení jiného výroku: tedy výroku o odmítnutí žaloby, jak uvádí v kasační stížnosti. Uvedená námitka stěžovatelky je zcela zástupná. Stěžovatelka se zjevně domáhá pouze změny výroku II. napadeného usnesení. To ostatně ani příliš neskrývá, když uvádí, že „považuje [...] za nezákonný především výrok II.“ a při formulaci petitu kasační stížnosti alternativně navrhuje, aby byla její kasační stížnost proti výroku I. zamítnuta.

Spíše pro úplnost Nejvyšší správní soud dodává, že odmítnutí žaloby pro předčasnost v důsledku ukončení nečinnosti vůbec nepřichází v úvahu. Tato skutečnost je

totiž v souladu s konstantní judikaturou Nejvyššího správního soudu, která musí být zástupci stěžovatele známa, toliko důvodem pro zamítnutí žaloby (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 6. 2008, č. j. 1 Ans 4/2008 - 62, nebo ze dne 18. 2. 2011, č. j. 5 Ans 5/2010 - 49, všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Tím spíše odmítnutí žaloby nepřicházelo v úvahu v situaci, kdy dala stěžovatelka zpětvzetím žaloby jednoznačně najevo, že v soudním řízení nehodlá nadále pokračovat. Soud tak neměl jinou možnost, než zastavit řízení podle ust. § 47 písm. a) s. ř. s..

Lze tak konstatovat, že za situace, kdy skutečným úmyslem stěžovatelky nebyl a z povahy věci ani nemohl být jiný výrok, než jakým rozhodl městský soud, brojí stěžovatelka fakticky jen proti důvodům výroku o zastavení řízení. Taková stížní námitka je podle ust. § 104 odst. 2 s. ř. s. nepřípustná. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost proti výroku I. napadeného usnesení odmítl podle ust. § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ve spojení s ust. § 104 odst. 2 s. ř. s. a § 120 s. ř. s.

V důsledku toho neshledal Nejvyšší správní soud přípustnými ani zbylé kasační námitky, směřující proti výroku II. napadeného usnesení, tedy proti výroku o nákladech řízení. Nejvyšší správní soud přihlédl k závěrům, obsaženým v usnesení rozšířeného senátu ze dne 1. 6. 2010, č. j. 7 Afs 1/2007 – 64 (č. 2116/2010 Sb. NSS), ve kterém se zabýval možností aplikace ust. § 104 odst. 2 s. ř. s. na případy, kdy je kasační stížností napaden mimo výroku o nákladech řízení rovněž výrok ve věci samé. Rozšířený senát rozlišuje situace, kdy kasační stížnost napadá pouze výrok o nákladech řízení, od případů, kdy napadá i jiné výroky. V prvním případě je podle rozšířeného senátu třeba kasační stížnost pro nepřípustnost odmítnout, byť by bylo rozhodnutí krajského (městského) soudu o nákladech řízení věcně nesprávné, ve druhém případě je kasační stížnost přípustná. Zákonodárce nemínil absolutně a bezvýjimečně vyloučit přezkum výroku o nákladech řízení, ale hodlal jej umožnit tam, kdy Nejvyšší správní soud věcně přezkoumává výrok o věci samé. Podle rozšířeného senátu jsou z přezkumu vyloučeny nejen kasační stížnosti, které směřují pouze proti výroku o nákladech řízení, ale i ty, které obsahují námitky proti výroku o věci samé, ale ty jsou z hlediska ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřípustné.

Skutečnost, že Nejvyšší správní soud shledal nepřípustnost kasační stížnosti ve vztahu k výroku o zastavení řízení, vylučuje, aby se Nejvyšší správní soud věcně zabýval námitkami brojícími pouze proti výroku II. napadeného usnesení (výrok o nákladech řízení), a to nezávisle na tom, zda by byly případně důvodné či nikoliv. I v této části proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ve spojení s § 104 odst. 2 s. ř. s. a § 120 s. ř. s.

Ze stejného důvodu je pak nepřípustná kasační stížnost i ve vztahu k výroku III. napadeného usnesení. Tímto výrokem byla stěžovatelce vrácena poměrná část soudního poplatku, svou povahu se tedy taktéž jedná o výrok o nákladech řízení. V souladu s citovanou judikaturou a s ohledem na výše vyslovené závěry Nejvyšší správní soud kasační stížnost i v této části odmítl pro nepřípustnost dle ust. § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ve spojení s § 104 odst. 2 s. ř. s. a § 120 s. ř. s. Stěžovatelka ostatně pouze uvedla, že kasační stížnost směřuje i proti tomuto výroku, ale žádné konkrétní námitky ve vztahu k němu neuplatnila.

O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 3 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s., podle něhož nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

Vzhledem k tomu, že kasační stížnost byla odmítnuta před prvním jednáním, Nejvyšší správní soud na základě § 10 odst. 3 *in fine* zákona o soudních poplatcích rozhodl, že se stěžovatelce vrací zaplacený soudní poplatek v plné výši. Soudní poplatek ve výši 5.000 Kč bude stěžovatelce vyplacen z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. prosince 2012

JUDr. Jaroslav Hubáček
předseda senátu